

Média a családjáért, a generációkért

„A család az emberi élet kiteljesedésének legfontosabb színtere és a gyerekek nevelésének legjobb közege. Ezért nem mindegy, hogy a média miként mutatja be a családot, hogyan tud segíteni a működésében”. Ennek a gondolatnak a jegyében hívta életre 2006-ban a Képmás Magazin szerkesztősége a Média a Családjáért Alapítványt, majd az alapítvánnyal közösen a Média a Családjáért-díjat.

Szám Kati: Akkoriban azzal szembesültünk, hogy nem családbarát a közhangulat, a médiában a család nem kap olyan fontos he-

lyet, mint a privát életünkben, s ha igen, akkor is a szenzáció, a bulvár, a botrány jegyében – meséli a díj keletkezéséről Szám Kati, a Képmás főszerkesztője. Az elismeréssel inspirálni akartuk a kollégákat, hogy foglalkozzanak a témával. Hiszen a család kihívás és örömforrás is, mindent ott tanulunk meg, ami fontos: az elfogadni és az adni tudást, az alkalmazkodást, a döntést, a kapcsolódni tudást. A családban való lét az emberi élet kiteljesedése lehet, akár a szüleinkkel, akár már saját szűkebb családjukkal élünk együtt, akár egyelőre csak tervezük a családot. A médiának nagy szerepe van abban, hogy a vágyott gyermekek is megszülessenek.

Minőség és szakmaiság

A 2018. évi díjakat 2019. január 30-án adták át Budapesten, a Várkert Bazárban. Az évenként megrendezett eseménynek rangot ad a helyszín, az elegáns külsőségek, a díjakat felajánló szervezetek és a díjat, díjazottakat méltató közszereplők. Dr. Beneda Attila, családpolitikáért felelős államtitkár a díjátadón kiemelte, hogy miközben a kommunikációs eszközök és maga a kommunikáció is átalakult, vannak olyan médiumok, amelyek értékeket közvetítenek, újságírók, bloggerek, akik valós emberi problémákról írnak, pozitív szemlélettel

állnak a világhoz. A nemzetpolitikáért felelős államtitkár, Potápi Árpád János pedig arról beszélt, hogy a határon túli alkotásokat is elismerő díj segítségével a magyar-magyar kapcsolatokat ezen a területen is sikerült szorosabbra fűzni. A külföldi magyar családok éve programjain keresztül csaknem 6500 családot és 10 ezer gyermeket ért el a nemzetpolitikai államtitkárság.

Krúdy Tamás, a Nők Lapja vezető szerkesztője, a zsűri tagja, aki 2007-ben elsőként kapta meg a Média a Családjáért-díjat, az értékelés szempontjairól szólva elmondta, hogy a szakmai teljesítményt és a családbarát szemléletet, az alkotás eszmeiségét díjazták elsősorban, bár előfordult, hogy maga a történet volt nagyon erős, az újságíró „csak” lejegyezte azt. (Forrás: az Alapítvány videó összefoglalója, M1 Híradó)

A zsűriben egyébként média szakemberek, vezető szerkesztők, újságírók és egyetemi tanárok foglalnak helyet, köztük van a Képmás főszerkesztője is.

Sz. K.: Elsősorban szakmai díjnak szántuk az elismerést – mondja – bár a bloggerek és a nem hivatásos újságírók megjelenésével ez a szempont némileg lazult. Ugyanakkor szem előtt tartjuk, hogy egy jó szándékú, de rosszul megírt, megszerkesztett tartalom többet árthat az ügynek, mint amennyit használ. Ragaszkodunk tehát a minőséghez.

Hamuban sült pogácsaként

Sz. K.: A díjazottak kiválasztása egyéves folyamatos sajtófigyelés eredménye – magyarázza a főszerkesztő. – Minden hónapban három javaslat érkezik a szakmai zsűrihez, amely kiválasztja a hónap jelöltjét. Végül az évi 12 jelölt közül kerül ki a fődíjas.

A Média a Családért Alapítvány fődíja 500 ezer forint, amelyet idén Király Eszter, az „Én vagyok az apád” blog szerzője nyert el. Az általa készített interjúban egy fiatal apa szólal meg, aki megosztja örömeit, kétségeit és fájdalmait, az apává válás során szerzett élményeit. A cikk címe már előre vetíti a beszélgetés fontosabb gondolatait: „Erősebb leszel, mert elfordul a tekinteted magadról”.

„Nagyon jó dolog nem magaddal törődni végre, mert így a csapásoknak sokkal kisebb éle van rajtad” – mondja az interjú alánya, aki két kislányt nevel a feleségével, de megélték a gyászt is: ikermagzatokat veszítettek el a lányok születése előtt. A gyerekevelésről vallott

nézeteit így foglalja össze: „Vannak a gyermekkor önfeledtségében megcsontosodó szeretélmények, amik hamuban sült pogácsaként adhatók tovább az életre. Legyen az sasliksütés, kenutúra vagy majomhinta: én minél több kimozdító, kalandra hívó, minimális eszköz-igényű, meztlábás örömet szeretnék szerezni nekik.”

Az Emberi Erőforrások Minisztériuma különdíját Füller Tímea kapta Magyola című írásáért, amely a Family Magazinban jelent meg. A novellát egy gyerekkori játszópajtás története ihlette, aki nevelőszülőknél cseperedett fel, tőlük kapta a Magyola becenevet. Felnőtté válva a szociális gondozói hivatást választotta, „bizonyítva, mennyi municiót képes adni a szeretet” – fogalmaz a szerző.

Újrafércelt családok

„Mozaikcsaládok”, „patchwork családok”: egyre gyakrabban használt fogalmak. A Külhoni díj nyertesei, Csatlós Tünde és Trella-Várhelyi Gyopár arra vállalkoztak, hogy a

Nőileg című erdélyi magazinban megjelent írásukkal bizonyítsák, az „Újrafércelt családok” nem feltétlenül „rosszabbak”. Működhetnek jól is, ha a tagjai képesek az együttműködésre. A pszichológussal, érintett, egykori házaspárokkal folytatott beszélgetés tanulsága: „A sok-sok különálló darabka egyszer összeáll, ha van bennünk türelem, tisztelet egymás iránt, és így előbb-utóbb kialakul a szeretet is.”

A videoblog kategória idei díjazottjai Hamar Donát és Hamar Noémi, akik fiatal házaspárként a családról, párkapcsolatról, házasságról beszélnek kisfilmjeikben saját Youtube csatornájukon, megcélozva a 17-30 éves városi fiatalságot és az ezzel a korosztállyal foglalkozó szakembereket. Rengeteg humorral és mély istenhittel mesélnek az életükről, az elhatározásaikról, a döntéseikről, nem hallgatva el a kudarcaikat és a nehézségeiket sem. Úgy tartják, az „igazi” utáni hajszában elveszítjük emberi kapcsolatainkat, folytonosan újrakezdjük a keresést ahelyett, hogy kitartanánk a választottunk

Díjkiosztó

A díj

mellett. Mert a házasság, vallják, „a legkirályabb kaland a legjobb barátommal”.

Hol vannak az unokák?

„Fehérre festett kórházi vaságy. A biztonsági okokból felhúzott ráncson át öreg és ráncos kis arc kandikál ki: törékeny, félig süket, csupa csont és bőr Mamika. Megszokott, de mégis soha meg nem szokható látvány a kórházakban. Akár a te nagymamád is lehetne. Vagy talán ő az?”

Herczeg Zsuzsa debreceni újságíró, a She.hu, „A gondolkodó női portál” külső munkatársa. Érzékeny, empatikus személyiség, aki többször kényszerült kórházi kezelésre, s mint mondja, ott „összekovácsolódik az ember az öregekkel”. Amit látott és tapasztalt, arra készítette, hogy tollat ragadjon. Szinte egy szuszra szakadt ki belőle a felháborodás. Mert az öregekkel folytatott beszélgetésekből kiderült, bár vannak unokák, nem jön-

nek látogatóba, mert „nem szeretik a kórházat.”

Herczeg Zsuzsa: Végtelenül elszomorít ez az önzés. A család az első, mindennek az alapja. Ha ezek a beteg öregek nem kapják meg a lelki támogatást, akkor talán meg sem gyógyulnak. Amikor a nagymamám beteg volt, mi felváltva ügyeltünk az ágya mellett. A generációk ma már nem élnek együtt. Régen háztól temettek az emberek. A gyerekek látták megszületni és meghalni a rokonaikat. Ha ma már erre nincs is lehetőség, legalább a nehéz pillanatokban ott kellene lennünk a szeretteinkkel. Ezért írtam meg a cikkemet Magukra hagyott kisöreg – De hol vannak az unokák? címmel.

„Örökös rohanás, és megfelelési kényszer az életünk, de a stresszes helyzetekben legalább egy kis megnyugvást hoz, ha tudjuk, hogy míg mi a betevőért küszködünk, addig legalább jó kezekben van a gyermekünk. Ott a nagy, akire bármikor számíthatunk, mert, ha nincs nagyszülő a háznál, aki bese-gít, bizony kínkeserves megoldani a gyerek „helyzetét”. Márpedig helyzet az mindig adódik bőven. Most pedig az a helyzet, hogy a nagy kórházban van.”

A társadalom lelkiismerete

H. Zs.: Az embereket mélyen érinti ez a téma. Érezni a lelkiismeret-furdalást abból is, ahogyan a cikket fogadták. Szinte percenként nőtt az olvasottsága.

Herczeg Zsuzsa írása lett a „júniusi jelölt”, majd pedig elnyerte a közönségdíjat. Több, mint 80 ezren szavaztak rá.

A személyes élmény indított a cikk megírására, de a téma, a társadalmi jelenség az, amelyre fel szerettem volna hívni a figyelmet. A nagyszülőknek kiemelten fontos szerep jut a nemzedékek együttélésében. Ők azok, akik gyermekeik által, és saját maguk is közvetítik az értékeket a későbbi generációknak. Nélkülük gyökértelenek lennének. Hozzájárulnak a család egészséges, kiegyensúlyozott működéséhez. Olyan biztonságot nyújtanak, amely megfizethetetlen. Mi pedig sokszor természetesnek vesszük, hogy minden, amit kapunk tőlük, az jár nekünk. Aztán az idő múlásával kiszolgáltatottá, elesetté válnak. A betegséggel folytatott

Beszélgetés Zsuzsával

Díjazottak

harc közben a hozzátartozók segítsége, támogatása legalább annyira fontos a felépüléshez, mint a kórházi kezelés. Hiszen vannak olyan pillanatok, amikor a legkisebb mozdulatot is kihívásként éli meg a beteg, amikor egy korty víz, egy jó szó mindennél többet jelenthet. Korunk jellemzője, hogy a gyerekek, unokák külföldön tanulnak, dolgoznak. Sokak számára frusztráló ez a helyzet. Ezért még inkább fontos, hogy aki megetheti és még a nagyszülők közelében maradt, segítse őket.

A médiában, mint az életben

Sz. K.: Azzal, hogy minden hónapnak van egy díjazottja, újra és újra felhívjuk az olvasók, nézők, hallgatók figyelmét egy-egy fontos, társadalmi méretű jelenségre, problémára vagy értékre – mondja a Képmás főszerkesztője. – Ez a szerzőknek, nekünk közvetítőknak és a befogadóknak is hasznos.

A fontos témákat egyébként más formában is igyekszik hangsúlyozni a magazin. Havonta rendez Képmás-esteket, ahol a lapban megjelenő

vagy éppen abba már bele nem férő beszélgetések, gondolatok megelevenedhetnek.

Sz. K.: Lényeges a személyes találkozás is és az olyan műsorelemek, amelyekért érdemes felkerekedni és elindulni otthonról. A törzsközönségünk az esemény jellegétől (vetítés, előadás, koncert, interaktív program) függően 80 és 800 fő között van. Májusban a Nézőművészeti Kft. Ady/Petőfi című előadása ad inspirációt a Szabó Borbála és Nényei Pál írókkal folytatott beszélgetéshez Mit bír el az irodalom és mit fogad be az ifjúság? címmel. Volt már az esteken színész, zenész, énekes, pszichológus vagy jö-

vőkutató is. Csak néhány név a vendégek közül: a Gryllus család, Szabó T. Anna, Varró Dani, Lackfi János, Pál Feri, Almási Kitti vagy Mihalec Gábor.

– Hosszú utat tett meg a Képmás 2002-es alapítása óta, egykor még plébániai lapként indult. Mára egy színes, értékrendjét őrző, de kifelé nyitó, modern sajtótermékké vált. Női magazin azoknak, akiket nemcsak a szépségápolás és a bulvár érdekel. Egy jó magazin ugyanis nemcsak szórakoztatni akar, boldogabbá és jobbá akar tenni bennünket, a családjainkat. Valójában erre szeretnénk buzdítani a sajtó képviselőit is a Média a Csaláért-díjjal.

SZÁM KATI: Magyar-történelem szakos tanár és újságíró, három gyermek édesanyja. 2007-től a Képmás Magazin főszerkesztője. 2012 és 2018 között a Média a Csaláért Alapítvány elnöke, jelenleg kuratóriumi tagja.

HERCZEG ZSUZSA: Debrecenben televíziónál, napilapoknál, magazinoknál dolgozott riporterként, felelős szerkesztőként és újságíróként. Volt már PR-os, művelődésszervező és tanított is, jelenleg a she.hu külső munkatársa. Irány Anglia és Híres Nagyjaink címmel két könyve is megjelent. Zsuzsi nyomában címmel blogot vezet és idegenvezetéssel is foglalkozik.

R. SIMOR KATALIN: Magyar-népművelés szakon végzett a debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetemen, majd másoddiplomát szerzett a MUOSZ Bálint György Újságíró Akadémiáján. Elsősorban a kommunikáció és a média területén végzett szakmai munkát az elmúlt három évtizedben. Újságíróként dolgozott országos és helyi lapok kulturális rovatában, a debreceni helyi televíziók és rádiók szerkesztő-műsorvezetőjeként, illetve PR-osként is. Két könyve jelent meg Elmondom magamnak és A játék emléke címmel. Hat évet tanított intézményi kommunikátor szakon a nyíregyházi főiskola kihelyezett, debreceni tagozatán. 2013 februárjától a Nemzeti Művelődési Intézet Hajdú-Bihar Megyei Igazgatóságának módszertani referense.